

Bătrânul director al Școlii Tusitala pentru Talentați, Tulburați și Ciudați oftă și intră pășind țeapăn în cancelarie. Propriul lui birou întunecos, pe care îl părăsese rar, mirosea liniștitor a cărți, tapiserii, vin bun și țigări de foi. Cancelaria, însă, duhnea neplăcut a cutii uitate de mâncare pentru prânz, a cafea ieftină, a cerneală, a parfum tragic și a toate izurile unice ale unor animale folosite drept material didactic care se refugiaseră aici.

Se adunaseră deja numeroase mamifere mici și păsări care-și uitaseră rolul pentru o clipă și mușcaseră elevi (deși niciodată foarte rău), sau îi mâncaseră pe cei mai tineri dintre semenii lor (deși rareori în public) și, prin urmare, plecaseră în mod oficial din școală.

— Ascunde cobaii, sâsâi cineva. Și acoperă-l pe Petrov.

Doamna Beathag Hide (posesoarea parfumului tragic) aruncă o mantie de vampir de teatru peste colivia cu papagalul despre care se presupunea că fusese alungat după ce îl înjurase pe inspectorul școlar. Dr. Cloudburst și domnul Peters începură să pună cuștile cu cobai în dulapul de obiecte pierdute. Din fericire, bătrânul director se deplasa destul de încet încât să le rămână timp din belșug să îi ascundă.

Neptune, motanul școlii, se descolăci din forma de pernă păroasă de până atunci și porni țăntoș în aceeași direcție, sperând să se trezească și el închis împreună cu porcușorii de guineea. Era deosebit de îndemânatic la deschisul cuștilor. Domnul Peters îl ușui și-l dădu afară pe holul principal. Măcar Neptune nu trebuia ascuns și el. Ultima pozna i se uitase deja, așa că începuse de curând să apară din nou în Prospectul Școlii și în buletinul informativ anual. Părinților le plăceau pisicile.

Astăzi, însă, pe director nu-l interesau animalele și trecutul lor rușinos.

— A venit momentul, zise el rar, după ce ajunsese în sfârșit în mijlocul încăperii, să finalizăm planul pentru Târgul de Iarnă.

Toată lumea gemu. Nici vorbă ca oamenilor să nu le fi plăcut Târgul de Iarnă din Orașul Vechi. Le plăcea. Dar în timpul târgurilor, al serbărilor și al zilelor deschise, lucrurile o luau întotdeauna razna. După părerea tuturor profesorilor, era mult mai potrivit ca totul să rămână bine structurat și previzibil. Să bagi copiii în clase, să încui ușile și să încerci să-i înveți ceva – orice – până la sfârșitul zilei. Tradus în latină, ăsta era în linii mari motto-ul școlii. Sau ar fi fost, dacă s-ar fi gândit cineva că le trebuie un motto.

— Avem, fără îndoială, un plan, nu-i așa? întrebă directorul.

— Trimitem cinci elevi la universitate, zise doamna Beathag Hide. Câțiva din anii mici și-au exprimat dorința să învețe scriere creativă și, cum bine știți, am stabilit niște legături cu noul scriitor aflat în rezidență acolo. Vor exista ateliere, cred, pentru elevii norocoși.

Felul în care rosti ea „elevii norocoși“ nu-i făcea să pară deloc norocoși. Ba chiar pe dos, de fapt.

Universitatea din Orașul Vechi își ținea în mod tradițional Săptămâna Ușilor Deschise în perioada Târ-gului de Iarnă. Se organizau ateliere pentru copii și conferințe publice pentru persoanele care nu-și permiteau să meargă la universitate și voiau să învețe câte ceva gratis. Frumoasele ziduri vechi din gresie de culoarea untului erau, doar pentru o săptămână, acoperite cu baloane colorate.

— Așa, da, zise directorul. Vorbim de Terrence Dark-Heart, bănuiesc?

Îi aruncă doamnei Beathag Hide o privire iscoditoare – cât de iscoditoare putea fi la vârsta lui.

— Terrence Deer-Hart, îl corectă doamna Beathag Hide. Da, un scriitor oribil de cărți pentru copii, care acum se pare că lucrează la un roman epic, îngrozitor, pentru adulți.

— Amintește-mi, de ce-i trimitem pe elevi la el? întrebă îngrijorat directorul.

— Ceilalți conferențieri din departament sunt destul de *interesanți*. E acolo și Dora Wright acum. Noul șef al Catedrei de Scriere Creativă este profesorul Gotthard Forestfloor – romancierul scandinav despre care am vorbit săptămâna trecută, dacă vă amintiți. Mai e și Lady Tchainsaw, poeta avangardistă rusă. Jupiter Peacock, profesorul invitat, este și el un om destul de captivant. Susține, poate vă amintiți, că duce peste tot cu el spiritul scriitorul antic Hieronymus Moon, închis într-o sticlură ceramică cu dop. Elevii sigur vor învăța ceva. Și trimitem doar cinci. Restul vor confecționa obiecte

pentru Târgul de Iarnă împreună cu elevii de la școala doamnei Joyful.

— Cum rămâne cu Sfântul Bartolo? întrebă dr. Cloudburst, cercetând o eprubetă care avea pe fund ceva uscat și negru.

Părea un rest de ceai rămas în cancelarie de-a lungul unui weekend, dar era, probabil, ceva mai periculos de-atât.

— Sigur nu mai trimitem copii acolo, nu-i așa?

Nimeni nu părea să-și amintească de vreun aranjament cu Școala Sfântul Bartolo, nici ce se întâmplase cu elevii care fuseseră acolo cu un an în urmă. Se mai întorseseră? Poate că nu.

— O să fie distracție, zise domnul Peters, șeful catredrei de educație fizică. Elevilor le place să se distreze puțin.

Toată lumea se uită la el ca la un prostănac.

Dar avea dreptate. Majorității copiilor chiar le plăcea puțină distracție, iar dacă distracție însemna să vezi oameni răi sfâșiați de demoni, să auzi profeții despre moartea celor mai buni prieteni ai tăi, să fii gata să mori pentru că ai rămas stors de energie magică, să fii nevoit să te confrunți cu cele mai rele spaime ale tale, să se aștepte de la tine să lupți cu diavolul și să călătorești în alte lumi de unde nici măcar să nu știi dacă te mai poți întoarce, atunci da, câțiva dintre elevii școlii știaau totul despre distracție.

— Tuturor le place Târgul de Iarnă, zise dr. Cloudburst.

Asta *chiar* era adevărat. În timpul Târgului de Iarnă, în Orașul Vechi răsăreau peste tot tarabe la care se vindeau castane coapte, gogoși fermentate și marmeladă făcută din fructe sălbatice. Fiecare magazin cunoscut

avea propriul lui stand. Centrul Comercial Ezoteric etala cele mai prăfuite vinuri de colecție pe care le avea și cele mai vechi borcane cu varză murată, vândute direct lângă mici cuptoare calde în care se coceau la foc scăzut pâini cu maia dospite proaspăt. Madame Valentin își aducea șerpii exotici, care intenționau toți să fugă din nou și anul acesta. Păpușarul dădea la iveală cele mai grozave marionete – multe dintre ele prea înspăimântătoare ca să le poată privi copii mai mici de zece ani. Din fericire, însă, existau și bezele fripte, și multe decorațiuni cu sclipici.

Esențial era că Târgul de Iarnă îi făcea pe oameni să uite de frig și de întuneric, în timp ce emisfera nordică se îndrepta repede și de neoprit spre ziua cea mai scurtă și spre diversele sărbători ale Solstițiului de Iarnă care urmau să-i înveselească pe oameni până la Anul Nou, după care se instala din nou deprimarea generală, ca de obicei. Părea că toată lumea noastră – sau măcar această parte din ea, pentru că în alte locuri era miezul verii – începea să semene întrucâtva cu Lumea Cealaltă, măcar pentru o vreme. Nu că majoritatea oamenilor ar fi crezut în Lumea Cealaltă, evident.

Alexa Bottle închise ușa Magazinului de chifle al doamnei Bottle și începu să străbată cei vreo sută de metri până la casa unde locuia împreună cu mama și tatăl ei. Se afla puțin în întârziere, ceea ce era neobișnuit. De obicei întârzia foarte mult. Nu era ea de vină – doar că o absorbea enorm activitatea ei extrașcolară

de a prepara leacuri magice și nu-și amintea niciodată să se uite la ceas. În acel moment mai recapitula și pentru diverse teste care i-ar fi adus un nou grad magic și încerca să țină minte diferențele dintre toate vechile sisteme de măsuri și greutăți ale farmaciștilor de demult. Până luni, Lexy trebuia să știe câte *granum* intrau într-un *scrupulum* și câte din ultimele alcătuia un *dram*. Câte unități *minime* de fluid intrau într-un gram? Douăzeci. Cel puțin asta își amintea. Poate că dr. Green o să fie încântat de ea, măcar o dată.

Lexy era încă în uniforma de școală, dar în mai puțin de zece minute trebuia să poarte cea mai bună rochie a ei pentru cina cu importantul oaspete al familiei Bottle. Oare cum îl chema? Jupiter nu știu cum. Era un scriitor și filozof faimos, venit în oraș ca să susțină o conferință publică la universitate în cadrul programului Târgului de Iarnă. Familia lui Lexy câștigase la tombolă, iar asta însemna că urmau să găzduiască propria lor personalitate sosită în vizită, și le fusese repartizat Jupiter Cumîlcheamă.

Hazel, mama lui Lexy, își lua responsabilitățile de gazdă foarte în serios. Fusese văzută prea multă vreme, spunea ea, drept soția boemă și hipiotă a profesorului de yoga din oraș. Oricât de mult se străduise, Hazel nu trecuse niciodată drept una dintre mamele celelalte, cele obișnuite. Nu găzduise niciodată vreun dineu de succes (la ultimul se servise ghiveci de fasole și se cântase în grup). Nu purta hainele potrivite. Avea părul ciufulit. Vara mergea desculță, iar iarna se ducea uneori la cumpărături cu schiuri făcute în casă. Mirosea a paciuli și a ceai de plante. Nu călcase în viața ei un cearșaf.

Până săptămâna asta. Săptămâna asta, declarase Hazel Bottle, oaspetele lor urma să doarmă în cearșafuri curate și călcate, iar dimineața urma ca pâinea să-i fie servită în suporturile acelea mici ca niște grătare de metal. Totul urma să fie normal, la fel ca în casele altor oameni. Iar Lexy nu trebuia să strice lucrurile întârziind, lăsând să ia foc vreunul dintre leacurile ei sau umplând toată casa de miros de cuișoare arse sau de alifie din mușcata dracului, și trebuia să-și facă curat în cameră, să-și adune ghivecele cu plante medicinale de pe pervazurile ferestrelor din toată casa și să aibă grijă ca noua lor pisicuță, Năsturaș, să nu facă nimic prea rușinos...

Mintea lui Lexy se întoarse la cele trei drame de nufăr uscat și pisat din borcanul aflat la ea în ghiozdan. *Tratatul Culpepper de fitoterapie*, o carte pe care Lexy o studia pentru alt test de-al ei, susținea că planta cu pricina „răcorește și înmoaie la fel ca însăși luna“. Lexy intenționa să facă din nufărul acela un leac nou pentru accidentările din sport și rănile primite în bătălie. Prietenii ei Effie Truelove și Wolf Reed aveau mereu nevoie de astfel de leacuri. Lexy îi promisese și prietenului ei Maximilian că-i va pregăti niște picături vrăjite pentru urechi, care să îmbogățească sunetul muzicii. Iar Raven o rugase de niște balsam magic pentru copitele cailor ei. Urma să fie un sfârșit de săptămână aglomerat.

Deschise ușa de intrare a casei și descoperi că locul mirosea tot a ceara de albine pe care o folosea familia Bottle în rarele ocazii când se hotăra cineva să lustruiască una-alta. Pe foc se gătea ceva, și nu era ghiveci de

fasole. Mai plutea în aer și un miros nou. Un amestec de ceai Earl Grey cu lavandă, lămâie și... Năsturaș dădu fuga s-o întâmpine și își arătă bucuria cățărându-se cu ghearele pe colanții ei de școală și apoi pe spate, până i se așeză pe umăr.

— Dar cine este această domnișoară încântătoare? se auzi o voce profundă și necunoscută, când Lexy intră în camera de zi a casei, un spațiu deschis care însemna bucătărie, sufragerie și salon, de data asta mult mai curat și mai ordonat ca de obicei.

— Dânsul este profesorul Jupiter Peacock, zise Hazel, dând-o jos pe Năsturaș de pe umărul lui Lexy și apoi luându-i fetei haina și ghiozdanul ca să le pună într-un dulap unde nu umblau în mod obișnuit.

De obicei toate lucrurile pe care nimeni nu se obosea să le ducă la etaj atârnav pur și simplu de balustradă.

— Domnule profesor Peacock, ea este fiica mea, Alexa.

Profesorul Jupiter Peacock se ridică în picioare și îi întinse mâna. Era un bărbat înalt și voinic, îmbrăcat într-o pereche de blugi indigo, cămașă neagră de catifea și o cravată galbenă cu buline la gât. Își pieptănase părul în sus într-un extravagant stil pompadour, ca bărbații din filmele foarte vechi. Părea genul de om care nu poartă blugi în mod obișnuit. Mirosul de Earl Grey venea de la loțiunea lui de după bărbierit.

— *Enchanté*¹, spuse el, luând mâna lui Lexy și făcând cu ochiul. Te rog să-mi spui J.P. *Toți* prietenii îmi spun J.P.

— Iar eu sunt Lexy, zise Lexy.

¹ În franceză în original, „încântat de cunoștință“ (n. red.).

Jupiter Peacock avea mâna fierbinte și strânsoarea foarte fermă, mai fermă decât orice altă strângere normală de mână de care avusese parte Lexy. Se strâmbă și își trase palma cât putu de repede, să nu se aleagă cu vreun deget rupt. Trebuia să ia mai târziu o pastilă de arnică. Sau poate chiar să încerce pe ea însăși leacul cel nou, când urma să fie gata.

— Ce copil încântător aveți, îi spuse Jupiter lui Hazel Bottle.

Hazel roși. Vizita decurgea deocamdată foarte bine. La sfârșitul Târgului de Iarnă, toate personalitățile aflate în vizită erau invitate să le acorde gazdelor un calificativ, iar cine primea cel mai bun punctaj se alegea cu un buchet de flori și o cutie cu bomboane de ciocolată, iar numele îi era gravat pe o placă de argint montată pe peretele Primăriei. Anul ăsta urma să iasă învingătoare Hazel Bottle, nu se îndoia de asta.

— Mulțumesc, zise ea.

Lexy urcă la etaj să se schimbe; pe dosul palmei începea să-i apară deja o mică vânătaie. Hotărî să evite să mai dea mâna cu Jupiter Peacock. El n-o făcuse intenționat, desigur. Era pur și simplu unul din acei oameni care nu știu cât sunt de puternici.

Coborî peste cinci minute îmbrăcată în cea mai bună rochie a ei – roz în stil tutu – și cu balerini asortați. Părea cumva o ținută nepotrivită pentru a petrece seara cu J.P.: Lexy își dorea să fi avut ceva care s-o facă să pară mai matură, dar nu știa de ce. Poate pentru că părinții ei se purtau ei înșiși ca niște adulți. Mama vorbea cu vocea ei cea mai serioasă, adică cu două octave mai gravă ca de obicei, iar Marcel, tatăl lui Lexy, avea cămașa călcată.

O cămașă *adevărată*, nu un tricou boțit cu mâneci lungi cu cine știe ce mesaj „amuzant“ de yoga, gen „Tată Yoga“, „Niciun loc nu-i ca Om“, sau „Scutură-ți asana“.

Ajunsa la capătul scării, Lexy își auzi tatăl râzând cum o făcea doar atunci când erau alți adulți prin preajmă și tocmai spusese ceva ce el considera a fi foarte amuzant.

— Asta dacă supraviețuiește vreunul dintre noi Solstițiului de Iarnă, evident, zise el.

De data asta râse și Jupiter Peacock. Râsul lui suna tare și straniu, ca un buhai de baltă care-l striga pe altul.

— Nu-l speria pe musafirul nostru, îi spuse Hazel Bottle soțului ei.

— Ei, nu mă sperii eu așa ușor, zise Jupiter Peacock. Dar trebuie să recunosc că mă descurajează întrucâtva ideea că lumea s-ar putea sfârși în timp ce eu mă aflu în mijlocul unei conferințe. Ar fi cel mai mare ghinion.

— Lumea nu se sfârșește atunci când spune lumea că se va sfârși, zise Marcel Bottle. Eu nu m-aș alarma.

Deci vorbeau și *ei* despre profeție. În după-amiaza aceea numai asta se auzise în Magazinul de chifle al doamnei Bottle. În zilele noastre se împrăștiu deseori profeții ciudate, dar majoritatea oamenilor nu le băgau în seamă. Majoritatea oamenilor considerau, desigur, că nu există magie și nici vorbă de ceva precum Lumea Cealaltă. Pe de altă parte, persoanele cu puteri magice credeau în tot și luau profețiile foarte în serios.

Cu excepția acesteia. Pe asta până și oamenii cu puteri magice o considerau o glumă, din moment ce provenea de la Madame Valentin. Își curățase globul de cristal, spunea ea, și acesta se stinsese. Nu mai funcționa de ani buni, iar Madame Valentin își folosisese ultimele resurse

de valută magică mult înainte de cutremurul mondial. Dar globul de cristal se trezise brusc la viață (nici vorbă ca globurile de cristal să funcționeze astfel, încă un motiv pentru desconsiderarea întregii povești), iar atunci Madame Valentin văzuse întreaga poveste dezvăluindu-se în fața ei.

Se făcea că era fix momentul Solstițiului de Iarnă – în acest an, asta însemna 21 decembrie, ora 20:12, adică luna următoare – iar cerul devenise roz, pe urmă verde, apoi complet negru, un negru cum nu mai văzuse nicio dată Madame Valentin. Pe cer treceau în zbor sute de pisici. Și pe urmă, o explozie uriașă. Sfârșitul.

— Când se va sfârși lumea, sunt sigură că se va întâmpla într-un mod la care nici măcar nu ne-am gândit, zise Hazel Bottle.

— Atât de multe pisici, zise Jupiter Peacock. Câtă inventivitate!

— Madame Valentin lucrează într-un magazin cu animale de companie, zise Marcel. Probabil de acolo se inspiră.

— E complet dusă cu pluta, zise Jupiter Hazel. Așa-i de mulți ani.

— În cel mai drăguț mod cu putință, evident, adăugă Marcel.

El detesta să spună lucruri urâte despre oameni.

— Sfârșitul lumii, totuși..., murmură Jupiter Peacock. Ce fascinant ar fi așa ceva! Imaginați-vă că i-am supraviețui.

— Da, zise în treacăt Marcel Bottle. Imaginați-vă, numai.